

А — Дейност на Съда на публичната служба през 2010 г.

От председателя г-н Paul Mahoney

1. Съдебната статистика на Съда на публичната служба разкрива, че броят на заведените през 2010 г. дела (139) чувствително се е увеличил в сравнение с броя на исковите молби и жалби, подадени през 2009 г. (113) и през 2008 г. (111).

Броят на приключените дела (129), от своя страна, е по-малък¹ от този през изминалата година (155).

Така броят на висящите дела² леко се е увеличил в сравнение с миналата година (185 към 31 декември 2010 г. срещу 175 към 31 декември 2009 г.). Средната продължителност на производството също се е увеличила (18,1 месеца през 2010 г. срещу 15,1 месеца през 2009 г.)³⁴.

Двадесет и четири решения на Съда на публичната служба са обжалвани пред Общия съд на Европейския съюз. Десет решения на Съда на публичната служба са отменени изцяло или частично от Общия съд на Европейския съюз, като шест дела са върнати за ново разглеждане от Съда на публичната служба.

Дванадесет дела са приключили с уреждане на спора по взаимно съгласие, което е най-големият брой приключили по този начин дела от създаването на Съда на публичната служба⁵. В този смисъл статистическите данни за тази година явно свидетелстват за по-широко прилагане на този способ за разрешаване на споровете.

¹ Увеличаването през тази година на процента на делата, приключили с постановяване на съдебно решение, в сравнение с този на делата, приключили по по-леката процедура с постановяване на определение, несъмнено допринесе за намаляването на броя на приключените дела. Освен това следва да се има предвид и фактът, че Съдът на публичната служба не бе в пълен състав поради продължителното отсъствие на един от седемте му съдии.

² По-специално все още висящи са 15 дела, заведени от 327 длъжностни лица и служители срещу съответните им институции, с искане за отмяна на извлеченията им от ведомостта за заплата, в които последната е регулирана за периода от 1 юли до 31 декември 2009 г., както и на извлеченията им от ведомостта за заплата, изготвени след 1 януари 2010 г., тъй като в тях е приложено увеличение на заплатата с 1,85 %, вместо с 3,7 %, както е следвало да бъде съгласно член 65 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) и неговото приложение XI. Тези дела са тясно свързани с делото Комисия/Съвет (Решение от 24 ноември 2010 г., С-40/10), с което Съдът отмени Регламент (ЕС, Евратом) № 1296/2009 на Съвета от 23 декември 2009 г. за адаптиране, считано от 1 юли 2009 г., на възнагражденията и пенсиите на длъжностните лица и другите служители на Европейския съюз и на корекционните коефициенти, прилагани по отношение на тях.

³ Като не се отчитат периодите на евентуално спиране.

⁴ Това увеличение на продължителността на производството несъмнено е свързано с увеличението на процента на делата, приключващи с решение, в сравнение с този на делата, приключващи с определение.

⁵ Би могло да се отбележи, че до уреждане на спора по взаимно съгласие между страните за първи път се стига в рамките на обезпечително производство във връзка с въпроса за прилагане на поискана временна мярка (дело De Roos- Le Large/Комисия, F-50/10 R).

2. По отношение на процесуалните средства следва да се отбележи, че тази година Съдът на публичната служба за първи път използва предоставената от процедурния му правилник възможност⁶ за произнасяне еднолично от съдия⁷.

3. Накрая, по случай петата годишнина на Съда на публичната служба през 2010 г. се проведе колоквиум⁸ с участието на магистрати, преподаватели и адвокати — специалисти в областта на европейската и международната публична служба, длъжностни лица от европейските институции и представители на професионалните и синдикалните организации. Проведените по време на колоквиума обсъждания безспорно ще подпомогнат с идеи работата на Съда на публичната служба, по-специално във връзка с предвижданите от него промени в процедурния правилник въз основа на натрупания след създаването му опит. В рамките на честването на петата годишнина на Съда на публичната служба се проведе и ден на отворените врати, предвиден специално за персонала на институцията.

4. Изложението, което следва, представя най-значимите актове на Съда на публичната служба по процесуални въпроси и по същество. Поради липсата на съществени новости относно обезпечителните производства⁹, съдебните разноски и разходи, както и правната помощ, традиционно посветените на тези въпроси раздели ще отпаднат от доклада за тази година.

I. Процесуални аспекти

Условия за допустимост

1. Досъдебна процедура: правило за съответствие между жалбата по административен ред и тази по съдебен ред

В Решение от 1 юли 2010 г. по дело Mandt/Парламент (F-45/07*)¹⁰ Съдът на публичната служба смекчава правилото за съответствие между жалбата по административен ред и тази по съдебен ред, като приема, че правилото за съответствие е нарушено само в случай че жалбата пред съда променя предмета или основанията на жалбата по административен ред, като понятието „основание“ трябва да се разбира в широк смисъл. По отношение на искане за отмяна под „основание на спора“ следва по принцип да се разбира оспорването на вътрешната законосъобразност на обжалвания акт от страна на жалбоподателя или, като алтернатива, оспорването на неговата външна законосъобразност. Поради това, с изключение на възраженията за незаконосъобразност (които са от чисто правно естество и са трудно разбираеми

⁶ Член 14 от Процедурния правилник.

⁷ Тази възможност е използвана в делото, по което е постановено Решение от 14 декември 2010 г., Marcuccio/Комисия, F-1/10.

⁸ Документите от колоквиума ще бъдат публикувани през 2011 г. в *Revue universelle des droits de l'homme* (RUDH), Éditions N.P. Engel. Направените по време на колоквиума изказвания са достъпни на уебсайта на Съда.

⁹ През тази година председателят на Съда на публичната служба е постановил четири определения за обезпечителни мерки (Определение от 23 февруари 2010 г. по дело Papathanasiou/CXВП, F-99/09 R, Определение от 14 юли 2010 г. по дело Vermejo Garde/CESE, F-41/10 R, Определение от 10 септември 2010 г. по дело Esders/Комисия, F-62/10 R и Определение от 15 декември 2010 г. по дело Bömcke/ЕИБ F-95/10 R и F-105/10 R). По тези четири дела молбите за временни мерки са отхвърлени.

¹⁰ Решенията, маркирани със знака „*“, са преведени на всички официални езици на Европейския съюз, с изключение на ирландски.

за неюристи), както и правните основания, свързани с общественения ред, промяна в основанието на спора, а следователно и недопустимост поради неспазване на правилото за съответствие са налице, ако жалбоподателят, който, като критикува в жалбата, подадена от него по административен ред, единствено формалната валидност на акта с неблагоприятни последици, изтъква в подадената по съдебен ред жалба правни основания по същество, или в обратния случай — след като в подадената по административен ред жалба оспорва само законосъобразността по същество на акта с неблагоприятни последици, жалбоподателят подава жалба по съдебен ред, която съдържа правни основания, свързани с формалната валидност на акта.

Следва да се отбележи, че в Решение от 23 ноември 2010 г. по дело Bartha/Комисия (F-50/08*) Съдът на публичната служба за първи път приема като обосновано правно основание, обявено за допустимо в съответствие с посоченото по-горе Решение по дело Mandt/Парламент.

2. Понятие за акт с неблагоприятни последици

В Решение от 13 януари 2010 г. по дело A и G/Комисия (съединени дела F-124/05 и F-96/06*) като следствие от Решение на Първоинстанционния съд от 15 октомври 2008 г. по дело Mote/Парламент, T-345/05, което се отнася до отнемане на съдебния имунитет на член на Европейския парламент, Съдът на публичната служба приема, че решението за отнемане на съдебния имунитет на длъжностно лице представлява акт с неблагоприятни за него последици. В случая обаче жалбоподателят вече не може да се позовава на незаконосъобразността на решението за отнемане на съдебния му имунитет в рамките на предявения от него иск за обезщетение, тъй като не е обжалвал това решение в предвидените в членове 90 и 91 от Правилника срокове.

В Решение от 23 ноември 2010 г. по дело Gheysens/Съвет (F-8/10*) Съдът на публичната служба приема, че решението, с което се отказва подновяване на договор, сключен за определен срок, е акт с неблагоприятни последици, който трябва да бъде мотивиран в съответствие с член 25 от Правилника, ако е различно от въпросния договор, какъвто по-специално е случаят, когато то се основава на нови обстоятелства или в него се изразява становище на администрацията в отговор на искане от заинтересования служител относно съдържаща се в договора възможност за подновяването му.

3. Правен интерес

В Решение от 5 май 2010 г. по дело Vouillez и др./Съвет (F-53/08*) Съдът на публичната служба потвърждава, че длъжностните лица, които могат да бъдат повишени в определена степен, по принцип имат личен интерес да оспорят не само приетите по отношение на тях решения за неповишаване, но и решенията за повишаване в посочената степен на други длъжностни лица.

4. Срокове

В Решение от 30 септември 2010 г. по дело Lebedef и Jones/Комисия (F-29/09*), отнасящо се до спор, свързан със законосъобразността на разпоредбата, предвидена в член 3, параграф 5, първа алинея от приложение XI към Правилника, съгласно която корекционен коефициент не се прилага не само за Белгия (референтна страна при определянето на жизнения стандарт), но и за Люксембург, Съдът на публичната служба най-напред напомня съдебната практика, съгласно която длъжностно лице, пропуснало да подаде в съответните срокове жалба по административен и по съдебен ред срещу фиша за заплата, в който за първи път се

материализира прилагането на акт с общо приложение за определяне на финансови права, не може, след като са изтекли посочените срокове, надлежно да оспорва последващите фишове, позовавайки се на същата незаконосъобразност, която е била допусната при първия фиш. В случая обаче Съдът на публичната служба констатира, че жалбоподателите критикуват Комисията главно за това, че продължава да прилага член 3, параграф 5, първа алинея от приложение XI към Правилника, без да проучи евентуалната разлика в покупателната способност между Брюксел и Люксембург, докато те твърдят, че са настъпили нови икономически обстоятелства, които по-специално предвид принципа на равно третиране повече не обосновавали прилагането на тази разпоредба. Освен това Съдът на публичната служба напомня трудностите от процесуален характер, с които би се сблъскал частноправният субект, решил съгласно член 265 ДФЕС да предяви иск за неправомерно бездействие срещу дадена институция, за да се отмени разпоредба на приет от законодателя на Съюза регламент. При тези условия Съдът на публичната служба приема, че да се изключи възможността длъжностно лице да оспори извлечението си от ведомост за заплата поради промяна на фактическите обстоятелства, каквато е промяната на икономическите условия, повдигайки във връзка с това възражение за незаконосъобразност спрямо разпоредба от Правилника, която, макар да изглежда валидна към момента на приемането ѝ, според длъжностното лице е станала незаконосъобразна поради посочената промяна на обстоятелствата, би довело на практика до невъзможност да се упражни правото на обжалване, чиято цел е да осигури спазването на общия принцип на равно третиране, признат от правото на Съюза, и така би накърнило несъразмерно правото на ефективна съдебна защита.

В Определение от 16 декември 2010 г. по дело AG/Парламент (F-25/10) Съдът на публичната служба приема по отношение на съобщаването на решение с препоръчано писмо, че в случаите, когато получателят на препоръчано писмо, който отсъства от дома си към момента на идването на пощенския служител, се въздържа от каквито и да било действия или не отиде да получи писмото в срока, за който то обикновено се съхранява от пощенските служби, трябва да се счита, че разглежданото решение е било надлежно съобщено на адресата му на датата на изтичане на този срок. Всъщност, ако се приеме, че такова поведение на адресата препятства редовното съобщаване на решение с препоръчано писмо, от една страна, гаранциите, които дава този способ, биха били значително отслабени, въпреки че той представлява изключително сигурен и обективен способ за съобщаване на административните актове. От друга страна, адресатът би разполагал с известна свобода на действие при определянето на момента, от който започва да тече срокът за обжалване, въпреки че един такъв срок не може да зависи от страните и трябва да отговаря на изискванията за правна сигурност и добро правораздаване. При все това презумпцията, че решението е било съобщено на адресата при изтичането на обичайния срок за съхраняване на препоръчаното писмо от пощенските служби, няма абсолютен характер. Всъщност прилагането ѝ е обусловено от доказването от администрацията на редовността на съобщаването с препоръчано писмо, по-специално посредством оставянето на съобщение за получаване на препоръчано писмо на последния посочен от адресата адрес. Освен това тази презумпция не е необорима. Адресатът може по-специално да поиска да установи, че е бил възпрепятстван да се запознае надлежно със съобщението за получаване на препоръчано писмо в частност поради причини, свързани със заболяване, или поради независещи от него форсмажорни обстоятелства.

Поверителни документи

В Решение от 15 април 2010 г. по дело Matos Martins/Комисия (F-2/07) Съдът на публичната служба, след като констатира поверителния характер по отношение на жалбоподателя на някои документи, чието представяне същият е поискал в рамките на процесуално-организационните действия, ограничава достъпа до тях на адвоката на заинтересованото лице,

с изключение на личния достъп на жалбоподателя, като изисква справка да се извърши в помещенията на секретариата и забранява копирането на посочените документи.

В Определение от 17 март 2010 г. и Определение от 20 май 2010 г. по дело *Missir Mamachi di Lusignano/Комисия (F-50/09)*¹¹ Съдът на публичната служба разпорежда на ответника да представи определени документи, класифицирани „за служебно ползване“ („*restreint UE*“), като уточнява мерките за сигурност, които биха могли да се наложат във връзка с достъпа до тях, и като подчертава по-специално, че нито жалбоподателят, нито адвокатът му няма да имат право да правят справка с тези материали. Той уточнява по-специално, че ако възнамерява да се основе при разрешаването на спора на разглежданите документи, би възникнал въпросът за условията за прилагане в случая на принципа на състезателност на производството и разпоредбите на член 44, параграф 1 от Процедурния правилник, като този принцип и посочените разпоредби могат да наложат жалбоподателят да има поне частичен достъп до посочените документи¹².

Служебно разглеждане на правно основание

В единадесет решения от 29 юни 2010 г.¹³ Съдът на публичната служба напомня, че зачитането на правото на защита представлява съществено процесуално правило, чието нарушение може да се разглежда служебно, като в конкретния случай поради нарушение на този принцип отменя решения на Европейската полицейска служба (Европол), с които се отказва сключването на договор за неопределено време с жалбоподателите.

II. По същество

Общи принципи

1. Извъндоговорна отговорност на институциите

В Решение по дело *Nanopoulos/Комисия* (Решение от 11 май 2010 г., F-30/08*, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) Съдът на публичната служба напомня, че извъндоговорната отговорност на институциите, когато се търси по реда на член 236 ЕО (понастоящем, след изменението с Договора от Лисабон член 270 ДФЕС), може да се носи само поради незаконосъобразността на увреждащ акт (или действие без характера на решение), без да е необходимо да се проверява дали е налице достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправните субекти. Съдът на публичната служба уточнява, че тази съдебна практика не изключва разглеждането от съда на обхвата на правото на преценка на администрацията в съответната област; напротив, този критерий е основен параметър при проверката на законосъобразността на разглежданото решение или действие, като упражняваният от съда контрол за законосъобразност и неговият обхват зависят от по-голямата или по-малка свобода на преценка, с която разполага администрацията в зависимост от приложимото право и наложените ѝ изисквания за добро функциониране.

¹¹ Решението, което слага край на производството по това дело, все още не е постановено.

¹² Определение от 17 март 2010 г., посочено по-горе.

¹³ Решения по дела F-27/09, F-28/09, F-34/09, F-35/09, F-36/09, F-37/09, F-38/09, F-39/09, F-41/09, F-42/09, F-44/09.

В Решение от 9 март 2010 г. по дело N/Парламент (F-26/09), след като напомня, че отмяната на обжалван от длъжностно лице акт сама по себе си представлява подходящо и по принцип достатъчно поправяне на всяка неимуществена вреда, която последният може да е претърпял, Съдът на публичната служба уточнява при кои хипотези съдът на Съюза е приел известни изключения от това правило. В този смисъл той уточнява, че отмяната на незаконосъобразен акт на администрацията не може да представлява пълно обезщетение за претърпяната неимуществена вреда, първо, ако този акт съдържа изрична отрицателна оценка за качествата на жалбоподателя, която може да го нарани, второ, когато е допусната особено тежка степен на незаконосъобразност и трето, когато отмяната на даден акт е лишена от всякакво полезно действие.

2. Основни права и общи принципи на правото на публичната служба

а) Основно право на неприкосновеност на жилището

В Решение от 9 юни 2010 г. по дело Marcuccio/Комисия (F-56/09) Съдът на публичната служба напомня, че основното право на неприкосновеност на жилището на физическите лица се налага в правния ред на Съюза като общ принцип на правните уредби на държавите членки и че освен това Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), към която препраща член 6, параграф 2 ДЕС, в член 8, параграф 1 гласи, че „[в]секи има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“. В случая Съдът на публичната служба установява, че като влиза в служебното жилище на жалбоподателя, без да спазва каквито и да било формалности, администрацията е засегнала правото на заинтересованото лице на зачитане на собствеността, жилището и частния му живот и че такова служебно нарушение може да ангажира отговорността на ответника.

б) Презумпция за невиновност

В делото, по което е постановено Решение от 23 ноември 2010 г., Wenig/Комисия (F-75/09), жалбоподателят излага пред Съда на публичната служба правно основание, съгласно което с отказа си да уважи исканията му за съдействие Комисията е нарушила принципа на презумпцията за невиновност, тъй като такъв отказ имплицитно означавал, че според Комисията той действително е извършил някои от действията, описани в статия от вестник. Съдът на публичната служба напомня най-напред, че принципът на презумпцията за невиновност, прогласен в член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, не се свежда до процесуална гаранция в наказателноправната материя, а неговият обхват е по-широк и изисква никой представител на държавата да не заявява, че дадено лице е виновно за извършването на престъпление, преди вината му да е била установена от съд. По-нататък, Съдът на публичната служба приема, че тъй като в дадения случай Комисията не е направила каквото и да било изявление, от което да може да се допусне, че според нея жалбоподателят е извършил или би могъл да извърши нарушение, заинтересованото лице няма основание да претендира, че единствено поради факта че е отказала да му окаже съдействие, Комисията е нарушила принципа на презумпцията за невиновност.

в) Задължение за полагане на грижа

В Решение от 28 октомври 2010 г. по дело U/Парламент (F-92/09*) Съдът на публичната служба уточнява, че в случаите, когато са налице съмнения, че длъжностното лице среща затруднения при изпълнението на възложените му задачи поради здравословни причини, задължението за полагане на грижа налага на администрацията да положи всички необходими усилия,

за да се увери, че това не е така, преди да вземе решение за уволнението на посоченото длъжностно лице. Освен това изискванията към администрацията във връзка със задължението ѝ за полагане на грижа са още по-високи, когато става въпрос за длъжностно лице в особено положение, по отношение на което съществуват съмнения за психическото му здраве и съответно за способността му адекватно да защитава интересите си.

3. Прилагане на международното частно право от институция на Съюза

В посоченото по-горе Решение по дело Mandt/Парламент, което се отнася до прилагането от институция на разпоредба за гражданското състояние на лицата, Съдът на публичната служба уточнява, че администрацията не е длъжна да установи приложимото право и/или „компетентния“ правопорядък посредством съображения само от областта на международното частно право, а може да се ограничи да приеме като привръзка наличието на „много тясна“ връзка със спора.

По това дело две лица искат в качеството си на преживели съпрузи на едно и също починало длъжностно лице да получават наследствена пенсия на основание член 79 от Правилника, при което Парламентът решава да поделит пенсията между тях. След като отхвърля като недопустима жалбата на едното от двете претендиращи пенсията лица (Определение от 23 май 2008 г. по дело Braun-Neumann/Парламент, F-79/07), Съдът на публичната служба отхвърля жалбата на другото лице по същество, като не приема по-специално правното основание, с което се отрича самото качество на преживял съпруг на първото лице (Съдът на публичната служба посочва в това отношение, че лицето се счита за преживял съпруг съгласно правото и правния ред на страна, която е в много тясна връзка, както с него, така и със спора като цяло), както и правното основание, съгласно което при наличие на двама преживели съпрузи, всеки от тях има право да получава пълна наследствена пенсия. В този смисъл Съдът на публичната служба приема, че Парламентът е бил изправен пред празнота в правото и не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел посоченото по-горе решение.

Права и задължения на длъжностното лице

1. Задължение за оказване на съдействие

В посоченото по-горе Решение по дело Wenig/Комисия Съдът на публичната служба приема, че администрацията не може да бъде задължена в рамките на наказателно производство да оказва съдействие на длъжностно лице, което въз основа на конкретни и релевантни доказателства е заподозряно, че е нарушило сериозно професионалните си задължения, поради което подлежи на дисциплинарно наказание, дори и да е възможно с такова изпълнение на задължения да се подпомогнат неправомерни действия на трето лице.

2. Достъп на длъжностно лице до документи, които го засягат

В посоченото по-горе Решение по дело G/Комисия Съдът на публичната служба уточнява връзката между разпоредбите на член 26 от Правилника относно правото на достъп на длъжностно лице до служебното му досие, разпоредбите относно достъпа на длъжностно лице до документи от медицинско естество, които го засягат, като например предвидените в Общите правила относно осигурителното покритие срещу злополуки и професионални заболявания на длъжностни лица, и разпоредбите от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

Кариера на длъжностното лице

1. Конкурси

В Решение от 15 юни 2010 г. по дело Pachtitis/Комисия (F-35/08*, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) Съдът на публичната служба отменя решението на Европейската служба за подбор на персонал (EPSO), съгласно което жалбоподателят е изключен от списъка на кандидатите, получили най-високи оценки на тестовете за достъп до конкурс на общо основание, поради липсата на компетентност на EPSO да приема такова решение. Всъщност Съдът на публичната служба постановява, че без промяна в Правилника, която изрично да възлага на EPSO задачите, които до този момент са правомощие на конкурсната комисия, EPSO не разполага с компетентност да изпълнява такива задачи, и по-специално задачи, които при назначаването на длъжностни лица засягат определянето на съдържанието на изпитите и проверката им, включително на изпити под формата на тестове с въпроси с избор от няколко отговора, дори и тези тестове да са били представени като тестове за „допускане“ на кандидатите до писмените изпити и устния изпит в конкурса.

В посоченото по-горе Решение по дело Bartha/Комисия Съдът на публичната служба прави редица уточнения по отношение на разпоредбата, предвидена в член 3, пета алинея от приложение III към Правилника, съгласно която конкурсна комисия, състояща се от повече от четирима членове, включва поне по двама представители на всеки пол. Той уточнява по-специално, че спазването на това правило трябва да се проверява при съставянето на конкурсната комисия, видно от списъка, публикуван от институцията или институциите, които организират конкурса, и че следва да се вземат предвид само пълноправните членове на конкурсната комисия.

2. Процедури за повишаване

В посоченото по-горе Решение по дело Bouillez и др./Съвет Съдът на публичната служба уточнява, че от разпоредбите на член 45, параграф 1 от Правилника следва, че нивото на упражняваните функции от длъжностните лица, които могат да бъдат повишени, съставлява един от трите релевантни критерия, които администрацията трябва да вземе предвид при сравнителния анализ на заслугите на тези длъжностни лица. Изразът „при необходимост“, съдържащ се в член 45, параграф 1, четвърто изречение от Правилника, означава само, че макар по принцип да се предполага, че служителите от една и съща степен заемат длъжности с равностойни функции, когато на практика това не е така, посоченото обстоятелство трябва да се вземе предвид в процедурата по повишаване.

Съдът на публичната служба, след като приема за основателно правното основание, изведено от нарушение на член 45, параграф 1 от Правилника, най-напред напомня, че съгласно съда на Съюза, когато от акта, който трябва да бъде отменен, се ползва трето лице, както в случаите на включване в списък с резерви, на решение за повишаване или на решение за назначаване на свободна длъжност, съдът е длъжен преди това да провери дали отмяната няма да съставлява прекомерна санкция за допуснатата незаконосъобразност. По-нататък Съдът на публичната служба напомня, че в областта на повишаването съдът на Съюза разглежда всеки случай поотделно. На първо място, той взема предвид естеството на допуснатата незаконосъобразност. На второ място, съдът на Съюза претегля интересите. При извършването претегляне на интереси съдът взема предвид, най-напред, интереса на жалбоподателят законосъобразно и изцяло да им бъде възстановено правото, по-нататък, интересите на незаконосъобразно повишените длъжностни лица и накрая, интереса на службата.

В Решение от 15 декември 2010 г. по дело Almeida Campos и др./Съвет (F-14/09) Съдът на публичната служба приема, че органът по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) не може правомерно да разглежда заслугите на длъжностните лица от една и съща степен отделно според това дали съгласно стария правилник спадат към категория А или към категорията лингвисти LA, щом като законодателят е решил, че съгласно новия правилник и едните, и другите спадат към една и съща функционална група администратори.

Условия на труд на длъжностното лице

В Решение от 30 ноември 2010 г. по дело Taillard/Парламент (F-97/09) се уточнява, че тъй като болестите могат да търпят развитие, не би могло да се твърди, че становището на независимия лекар, че дадено длъжностно лице е работоспособно, остава валидно и когато то покъсно представи ново медицинско свидетелство. По отношение на опасността от заобикаляне на процедурата, свързана с медицинските прегледи, чрез непрекъснато представяне на медицински свидетелства, отнасящи се до една и съща болест, Съдът на публичната служба счита, че когато се налага, и по-специално когато има признаци за злоупотреба от страна на жалбоподателя, съответната институция би могла да прибегне до съответните дисциплинарни производства.

Заплата и социални предимства на длъжностните лица

1. Възнаграждение

В Решение от 14 октомври 2010 г. по дело W/Комисия (F-86/09*) Съдът на публичната служба се произнася по искане за отмяна на решение на Комисията, с което на служител се отказва да се предостави надбавка за жилищни нужди с мотива, че двойката между този служител и неговия небрачен партньор от същия пол не отговаря на условието, посочено в член 1, параграф 2, буква в), подточка iv) от приложение VII към Правилника, тъй като партньорите имат достъп до граждански брак в Белгия. При все това жалбоподателят, който има двойно гражданство — белгийско и мароканско, възразява пред администрацията, че предвид мароканското му гражданство такъв брак не е възможен, тъй като сключването му с лице от същия пол го излага на опасност от наказателно преследване в Мароко на основание член 489 от Наказателния кодекс на Мароко, предвиждащ наказание за хомосексуализъм. Като се основава на практиката на Европейския съд по правата на човека, Съдът на публичната служба приема, че разпоредбите на Правилника, които включват в обхвата на правото на надбавка за жилищни нужди длъжностните лица, регистрирани като постоянни небрачни партньори, следва да се тълкуват по начин, който да гарантира, че въпросното право няма да остане теоретично, а е конкретно и действително. В случая Съдът на публичната служба установява, че национален закон като член 489 от Наказателния кодекс на Мароко, който инкриминира хомосексуалните актове, без дори да прави разграничение в зависимост от мястото, където те са извършени, има опасност да направи теоретичен достъп до граждански брак и следователно до правото за получаване на надбавка за жилищни нужди. Поради това той отменя решението на ответника, с което на жалбоподателя се отказва предоставяне на надбавка за жилищни нужди.

2. Социално осигуряване

В Решение от 1 юли 2010 г. по дело Füller-Tomlinson/Парламент (F-97/08, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) Съдът на публичната служба отхвърля възражение на жалбоподателя за незаконосъобразност на европейската таблица за оценяване за медицински цели на пораженията върху физическата и психическата цялост, представляваща неразделна

част от влезлите в сила на 1 януари 2006 г. Общи правила относно осигурителното покритие срещу злополуки и професионални заболявания.

В Решение от 14 септември 2010 г. по дело АЕ/Комисия (F-79/09) Съдът на публичната служба, сезиран с иск за отговорност във връзка с неразумната продължителност на процедурата по признаване на професионално заболяване, припомня отговорността на Комисията като институция да напомня на членовете на лекарските комисии за задължението им за полагане на дължима грижа.

В Решение от 23 ноември 2010 г. по дело Marcuccio/Комисия (F-65/09) Съдът на публичната служба отхвърля възражението за незаконосъобразност на критериите за определяне на тежко заболяване по смисъла на член 72 от Правилника, а именно: неблагоприятна прогноза за животозастрашаващо заболяване, хронично протичане на заболяването, необходимост от тежки диагностични или терапевтични мерки и наличие или риск от тежко увреждане. В това решение се уточнява и че понятието „умствено заболяване“ по смисъла на член 72 от Правилника може да се отнася само до заболявания, които обективно са с определена степен на тежест, а не до всяко психично или психиатрично смущение, независимо от тежестта му.

В Решение от 1 декември 2010 г. по дело Gagalis/Съвет (F-89/09) се уточнява, че както член 73, параграф 3 от Правилника, така и член 9, параграф 1, трета алинея от правилата относно риска „злополука“ трябва да се тълкуват в смисъл, че предвиждат единствено допълнително възстановяване на разноските, направени за услуги по член 72 от Правилника, след възстановяването на частта от разноските, която се поема от здравноосигурителната схема. Осигурителната схема за трудова злополука е допълнителна и поради това не предвижда каквото и да било възстановяване на разноски, направени за услуги, които не се покриват от здравноосигурителната схема — като се изключат предвидените в параграф 2 от споменатия член 9 услуги — и поради тази причина не служат като основание за поемане на направените за тях разноски от здравноосигурителната схема.

Дисциплинарни мерки

В посоченото по-горе Решение по дело А и G/Комисия се уточнява, че обстоятелството, че дисциплинарното производство е приключено без налагане на дисциплинарна санкция на въпросното длъжностно лице, не може да възпрепятства европейския съд да упражни контрол за законосъобразност на решението за образуване на дисциплинарно производство срещу заинтересованото лице. За да се защитят правата на засегнатото длъжностно лице, следва да се счита, че ОН упражнява правомощията си по незаконосъобразен начин не само в случай на доказана злоупотреба с власт, но също и при липса на достатъчно точни и относими доказателства, указващи, че заинтересованото лице е извършило дисциплинарно нарушение. В същото решение отново се потвърждава и принципът, че дисциплинарното производство трябва да се проведе в разумен срок. Задължението на дисциплинарния орган да положи дължима грижа се отнася както до образуването на дисциплинарното производство, така и до провеждането му.

Условия за работа на другите служители на Европейския съюз

1. Уволнение на служител с договор за неопределено време

В решенията от 9 декември 2010 г. по дело Schuerings/ETF (F-87/08) и по дело Vandeuren/ETF (F-88/08), след като уточнява, че да се позволи на работодателя да прекрати трудово правоотношение за неопределено време без основателна причина, би противоречало на

стабилността, характеризираща договорите за неопределено време, и би било несъвместимо със самата същност на този вид договори, Съдът на публичната служба приема, че намаляването на обхвата на дейност на агенция може да се счита, че представлява основателна причина за уволнение, при условие обаче че посочената агенция не разполага с длъжност, на която съответният служител би могъл да се преназначи. Когато тя преценява дали даден служител може да се преназначи на друга длъжност, която вече съществува или която трябва да се създаде, администрацията трябва да претегли интересите на службата, които налагат на поста да се назначи най-способното лице, както и интереса на служителя, чието уволнение се предвижда. За тази цел в рамките на правото си на преценка тя трябва да вземе предвид различни критерии, сред които са изискванията за длъжността с оглед квалификацията и потенциала на служителя, обстоятелството дали в трудовия договор на съответния служител се уточнява, че той е назначен да заема определена длъжност, атестационните му доклади, както и неговата възраст, прослужено време и броя години, които му остават да плаща вноски, преди да получи право на пенсия.

2. Уволнение в края на изпитателния срок

В Решение от 24 февруари 2010 г. по дело Menghi/ENISA (F-2/09), което се отнася до уволнението на срочно нает служител в края на изпитателния срок, Съдът на публичната служба внася редица уточнения във връзка с решенията за уволнение. Той посочва, на първо място, че доказването на търпян от служител психически тормоз не означава, че всяко решение с неблагоприятни последици за този служител и взето в обстановка на тормоз, само поради това е незаконосъобразно. Нужно е освен това да се установи връзка между съответния тормоз и мотивите на обжалваното решение. На второ място, той посочва, че срещу решение за уволнение не може основателно да се прави позоваване на несъобразяването с разпоредбите на член 24 от Правилника, свързани със задължението за оказване на съдействие. Всъщност само административните решения, чието съдържание има връзка със задължението за оказване на съдействие, т.е. решенията, с които се отхвърля искане за оказване на съдействие, или, при някои извънредни обстоятелства, въздържането от спонтанно оказване на съдействие на служител, могат да нарушат това задължение. Предметът на решение за уволнение обаче не е в приложното поле на член 24 от Правилника и следователно няма връзка с предвиденото в този член задължение за оказване на съдействие. Накрая, Съдът на публичната служба приема, че разпоредбите, предвидени в член 22а, параграф 3 от Правилника — съгласно които длъжностното лице, съобщило информацията относно факти, които водят до предположение за наличието на евентуална противозаконна дейност или за поведение, което може да съставлява сериозно неизпълнение на задълженията на длъжностните лица на Съюза, „не може да претърпи никакви неблагоприятни последици от страна на институцията [...], при условие че е действало добросъвестно“, — не осигуряват на длъжностното лице, предало въз основа на член 22а, параграф 1 информацията относно факти, които водят до предположение за евентуална противозаконна дейност, защита срещу всяко решение, което може да има неблагоприятни последици за него, а само срещу решенията, приети поради такова предаване на информация.